CHIỀU KHÔNG GIAN

Có một không gian thật dài
Chạy theo nỗi nhớ thương hoài trăm năm
Lá dâu phủ lớp tơ tằm
Ngày ăn nhả kén, đêm nằm nhả tơ.

Có một không gian tuổi thơ
Mà bao nỗi nhớ mộng mơ dạt dào
Tiếc chi một giấc chiêm bao
Để cho cát bụi quyện vào bên nhau.

Nghĩ đời lắm cuộc bể dâu
Hồn ai! hoa nở đóa sầu vấn vương
Cho giòng lệ ngấn hạt sương
Thương đời trăm mối đoạn trường phù vân.

Em về giữ lấy tuổi xuân
Đêm trăng thức giấc, sáng ngần dáng sương
Ngày mai phố bụi xe đường
Ngày mai còn lắm đoạn trường dấn thân.

Tiếng đời xa lạ tần ngần
Thăng trầm in dấu bước chân một mình
Con cò lặn lội bờ kinh
Vì đâu lận đận, bóng hình ưu tư.

Nhớ ai lòng vẫn chần chừ
Nghiêng soi bóng nước, thật hư hiện về
Hoa buồn, cỏ cũng não nề
Sông ngân đẫm lệ, giấc mê chạnh lòng.

Thu qua, trời đã chớm đông
Thấy hoa lạnh buốt ngoài đồng xót xa
Đường về sương khói mù sa
Lòng buồn đứng giữa giang hà vấn vương
Sương giăng mờ cuối cung đường
Một làn tuyết trắng phố phường mây bay
Em về, người lại nắm tay
Nói lời thăm hỏi, thêm dài nhớ thương.

Âm từ lắm mối tơ vương
Lời nghe xao xuyến, đoạn trường tàn phai
Chiều không gian nối thêm dài
Đường xa ngần ngại nhớ hoài gót mơ.

Mượn trang giấy trắng đề thơ
Tiếng em nức nở trong tờ thơ tôi
Con chim đã vụt bay rồi
Tiếng kêu tha thiết bên trời tuyết bay.

Lê Tuấn - Có một chiều không gian để nhớ để thương.